

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 13-08-14244 עיריית תל-אביב נ' חננאל

בפני כב' השופטת טל לוי-מיכאלי, סגנית נשיא

תובעת עיריית תל-אביב
ע"י ב"כ עו"ד עידן אדרי

נגד

נתבע דויד חננאל

פסק דין

לפני תביעה שהגישה עיריית תל אביב לתשלום חוב ארנונה של חברת לינקולן שיווק מזון בע"מ (להלן: "חברת לינקולן") הנמצאת בהליכי פירוק; התביעה הוגשה נגד הנתבע - בעל השליטה בחברת לינקולן.

התובעת מבקשת לחייב את הנתבע לשאת בחוב הארנונה באופן אישי מכוח הרמת המסך הסטטוטורית הקבועה בסעיף 8(ג) לחוק הסדרים במשק המדינה (תיקוני חקיקה להשגת יעדי התקציב), התשנ"ג-1992 (להלן: "חוק ההסדרים"), מכוח דיני הרמת המסך הכלליים ומכוח תורת האורגנים.

עיקרי העובדות כפי שהתבררו בהליך

1. חברת לינקולן היא חברה פרטית שעסקה בעיקר בהפעלת מסעדה ובית קפה בנכס ברחוב מונטיפיורי 17, תל-אביב, קרי בתחום השיפוט של התובעת (להלן: "העסק").
2. הנתבע רשום כמחזיק ב-98% מהון המניות של חברת לינקולן, משכך וכפי שיפורט להלן הינו "בעל שליטה בחברה" כהגדרת מונח זה בסעיף 119א(ד) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש].
3. חברת לינקולן נמצאת בהליכי פירוק בגדרי תיק פש"ר 54308-11-10.
4. חברת לינקולן היא שהייתה רשומה בספרי התובעת כמחזיקה בנכס, בתקופה הרלבנטית לדיון – מיום 8.9.2009 ועד ליום 08.2010.
5. התובעת לא שילמה ארנונה במשך כל התקופה. החוב, לרבות הפרשי הצמדה וריבית, עמד נכון ליום 4.8.2013 על סך של 65,836.92 ₪, הוא סכום התביעה שהגישה התובעת באותו מועד.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 13-08-14244 עיריית תל-אביב נ' חננאל

עיקר טענות הצדדים

6. התובעת, כאמור, טוענת כי יש לחייב את הנתבע באופן אישי בחובות הארנונה של חברת לינקולן הן מכוח הרמת המסך הסטטוטורית, הן מכוח דיני הרמת המסך הכלליים והן מכוח אחריותו כאורגן בחברה.
7. הנתבע טען כי לא ניתן להטיל עליו חבות אישית מאחר שלא שימש כמנהלה של החברה והיה בעל מניות בה בלבד. הנתבע טען כי העסק פעל תקופה קצרה בלבד של חמישה חודשים ומי שבפועל ניהלו את העסק היו מר פרנסיסקו פבלו סבסטיאן (להלן: "פבלו") ובעיקר מר ישראל בן-שושן (להלן: "בן שושן"); שניים אלו לשיטתו של הנתבע הם נוכלים ורמאים אשר גזלו ממנו ומהחברה. עוד טען הנתבע כי בעת פירוקה לא היו לחברה נכסים כי אלו נגזלו על ידי השניים הנ"ל ובפרט על ידי בן שושן. הנתבע צרף לכתב הגנתו תצהיר של מר בן שושן, אשר לשיטת הנתבע הוצא מבן שושן בכוח (ראו פסקה 13 לבקשת רשות להגן) בו "התנדב" בן שושן לקחת על עצמו את כל החובות שייחוסו לנתבע. יוער מיד כי אותו בן שושן נתון להליכי פשיטת רגל, באופן שנכונותו (ככל שזו אכן נכונותו) – וזאת לא נדע משלא זומן לעדות) לייחס לעצמו את חובות הנתבע או החברה נעדרת נפקות מעשית.

דיון

8. בדיון ההוכחות שהתקיים לפני העידה מטעם התובעת גב' ריי קופר - נציגת גביה בכירה בתובעת. מטעם הנתבע העיד הנתבע בעצמו.
- לתצהירו של בן שושן אשר הוגש לתיק בית המשפט לא מצאתי לנכון לייחס משקל ראייתי משלא זומן על ידי הנתבע למתן עדות, וממילא גם לא התייצב.
9. אומר כבר עתה כי עדותו של הנתבע הייתה לא מהימנה ולא עקבית. גרסתו הלא קוהרנטית התאפיינה בבקיעים רבים; מצאתי בעדותו סתירות רבות; מצאתי סתירות אף בין עדותו של הנתבע בדיון ההוכחות לבין הצהרות שניתנו על ידו בשלבים מוקדמים יותר בהליך. לא ניתן היה לבסס כל ממצא עובדתי על יסוד גרסתו.

אקדים מסקנה – דין התביעה להתקבל במלואה. להלן נימוקיי;

הרמת מסך סטטוטורית מכוח חוק ההסדרים

10. הרמת מסך סטטוטורית מעוגנת בסעיף 8(ג) לחוק ההסדרים המפנה לסעיף 119א(א) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: "פקודת מס הכנסה"). כאמור בדברי ההסבר להצעת החוק וכפי שנפסק לא אחת מטרת סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים להתמודד עם מצב בו חברה שהתפרקה לא שילמה את חובות הארנונה שלה. הסעיף מאפשר לרשויות גבייה יעילה של חובות הארנונה מבעלי השליטה של חברה שהתפרקה בדרך של הרמת מסך סטטוטורית בכפוף לנסיבות המיוחדות המנויות בפקודת מס הכנסה (ראו למשל: עת"מ (ת"א) 3208/08 לוי נ' עיריית בת-ים, פסקה 4 (2.10.13); ת"א 40931-

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 14244-08-13 עיריית תל-אביב נ' חננאל

התמיכה בבקשת רשות להגן, פרוטוקול הוכחות עמ' 30 ש' 19-20). אעיר כי לראשונה בגדרי ישיבת ההוכחות רמז הנתבע כי החברה הפסיקה פעילותה בחלוף 5 חודשים ועל כך לטענתו ייתכן שנמסרה על ידו הודעה לעירייה – אולם טענה זו, כמו רבות אחרות, נטענה באופן רפה וסתמי ללא כל מסמך תומך, ללא הודעה על חדילת חזקה, ללא שגרסה זו עלתה קודם לכן ובסתירה לכך שהנתבע לא היה מעורב כלל בכל הקשור לתשלום (או למעשה אי תשלום) הארנונה.

14. נותר אם כן לבחון את התקיימות סעיף 119א(א) לפקודת מס ההכנסה ואת "חזקת ההברחה". הנתבע לא חלק על כך שסמוך להפסקת פעילות החברה היו לחברה נכסים אלא שלטענת הנתבע נכסים אלו נמכרו שלא על דעתו והתמורה לא הועברה אליו – כך שנוטר להכריע בשאלה האם עמד הנתבע בנטל ההוכחה והצליח לסתור את "חזקת ההברחה".

סוגיית נטל ההוכחה

15. סעיף 119 א(א)(3) קובע בלשון ברורה כי כאשר לחברה יש חוב מס סופי והיא התפרקה או הפסיקה את פעילותה מבלי לשלמו – יראו את הנכסים אשר היו לחברה כאילו הועברו לבעלי השליטה בלא תמורה. בנסיבות אלו ובהתאם לסעיף ניתן לגבות את חוב המס מבעלי השליטה, אלא אם הצליחו לסתור את "חזקת ההברחה". כך שנטל ההוכחה עובר אל בעלי השליטה להוכיח שלא הועברו אליהם נכסי החברה שלא בתמורה או בתמורה חלקית.

וראו בעניין זה רע"א 7392/12 רומנו נ' עיריית יהוד מונסון, ס' 9 להחלטת כבוד השופט י' דנציגר (25.10.12):

"קריאת לשונם של הסעיפים שבמחלוקת – סעיף 8(ג) לחוק מזה וסעיף 119א(א)(3) מזה – במשולב, מלמדת בבירור כי צדק בית המשפט המחוזי בקובעו כי בהינתן קיומו של חוב מס סופי והפסקת פעילותה (או פירוק) של חברה פרטית, אין על המועצה להוסיף ולהוכיח כי נכסי החברה הועברו לבעל השליטה. במילים אחרות, החזקה על פי הסעיף, דהיינו: העובדה שלכאורה הוכחה (בהיעדר הוכחה לסתור), מתייחסת הן לעצם ההעברה לבעל השליטה, והן לכך שזו נעשה שלא בתמורה או בתמורה חלקית... כל מסקנה אחרת תסכל למעשה את הטעם הטמון בהעברת הנטל אל בעל השליטה על פי ההסדר"

16. על מנת לעמוד בנטל ההוכחה על בעל השליטה להציג תשתית עובדתית איתנה ולא די בטענות ובאמירות כלליות (וראו בעניין זה פסק דינו של בית המשפט המחוזי בעניין רומנו בגדרי עא (ת"א) 23647-03-11 עיריית יהוד-מונסון נ' רומנו פסקה 17 (28.08.2012)), לצורך כך על בעל השליטה לספק למשל פרטים אודות עסקת מכירת הציוד, להביא עדים, ככל שישנם, אשר יכולים לשפוך אור על מכירת הציוד.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 14244-08-13 עיריית תל-אביב נ' חננאל

הנתבע יציג למצער מסמכים חשבונאיים ובכלל זאת דוחות חשבונאיים של החברה, את מסמכי ייסוד החברה, או כל מסמך אחר שילמד על נכסי החברה וכספיה – אך זאת לא נעשה.

23. הנתבע טען כי הגיש תלונה במשטרה כנגד בן שושן. רק בישיבת ההוכחות הסתבר כי זו סגרה את התיק. כך שהטענות בדבר מעשים פליליים של בן שושן שגזל את כספי החברה – הינן חסרות בסיס. בהערת אגב יוער כי בתצהירו לכאורה של בן שושן, אין מילה על ענין זה.

24. בנסיבות אלו הגעתי למסקנה כי התשתית שהונחה בפני בקשר עם הציוד והרכוש שהיה בידי החברה בסמוך למועד הפסקת פעילותה (בשווי של 130,000 ₪ לפחות) – הנה לכל הפחות חלקית וחסרה. לכן, המסקנה המתחייבת היא שהנתבע לא עמד בנטל המוטל עליו ולא סתר את "חזקת ההברחה".

נוכח התקיימותם של כל התנאים מצאתי כי על הנתבע לשאת באופן אישי בחוב הארנונה בהתאם להרמת המסך הסטטוטורית.

הרמת מסך על פי דיני החברות

25. משמצאתי כי יש לחייב את הנתבע בחוב הארנונה בהתאם להלכה בדבר "הרמת מסך סטטוטורית" הדיון שלהלן מובא בבחינת למעלה מן הצורך וכדי שלא נימצא חסרים.

26. הרמת מסך על פי דיני החברות מעוגנת בסעיף 6 לחוק החברות, תשנ"ט – 1999 (להלן: "חוק החברות") ומאפשרת במקרים המפורטים בסעיף, לבית המשפט לייחס חוב של חברה לבעל מניה בה. סעיף 6, כידוע, מפורש בצמצום (בפרט מאז שתוקן בשנת 2005) שכן הוא חריג לעיקרון היסודי בדיני החברות – עיקרון האישיות המשפטית הנפרדת. (להרחבה ראו: ע"א 10582/02 בן אבו נ' דלתות חמדיה בע"מ (16.10.05); ע"א 313/08 נשאישיבי נ' רינראוי בפסקה 74 ואילך לחוות דעתו של כב' השופט דנציגר (1.8.10); ועיינו: אירית חביב סגל דיני חברות א' (2007), פרק ו').

27. סעיף 6 לחוק החברות קובע כך -

6. (א) (1) **בית משפט רשאי לייחס חוב של חברה לבעל מניה בה, אם מצא כי**

בנסיבות הענין צודק ונכון לעשות כן, במקרים החריגים שבהם השימוש באישיות

המשפטית הנפרדת נעשה באחד מאלה:

(א) באופן שיש בו כדי להונות אדם או לקפח נושה של החברה;

(ב) באופן הפוגע בתכלית החברה ותוך נטילת סיכון בלתי סביר באשר

ליכולתה לפרוע את חובותיה, ובלבד שבעל המניה היה מודע לשימוש כאמור,

ובשים לב לאחזקותיו ולמילוי חובותיו כלפי החברה לפי סעיפים 192 ו-193

ובשים לב ליכולת החברה לפרוע את חובותיה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 13-08-14244 עיריית תל-אביב נ' חננאל

- (2) לענין סעיף קטן זה, יראו אדם כמודע לשימוש כאמור בפסקה (1)(א) או (ב) גם אם חשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות, שגרמו לשימוש כאמור, אך נמנע מלבררן, למעט אם נהג ברשלנות בלבד.

[...]

28. על מנת לבסס קיומה של חבות אישית של בעל מניה נדרש הנושה לעבור דרך ארוכה, ורק במקרים החריגים ייעתר בית המשפט לבקשה. בענייננו, ועל אף הפרשנות המצמצמת שניתנת לסעיף 6 לחוק החברות מצאתי כי עלה בידי הרשות המקומית לבסס עילה להרמת מסך בין החברה לנתבע שכן הנתבע עשה שימוש באישיות המשפטית הנפרדת של החברה בכדי להונות את נושיה וכן תוך פגיעה בתכלית החברה תוך נטילת סיכון בלתי סביר.

להלן יפורטו טעמי-

I. **הימנעות הנתבע ממסירת מידע לגבי מצב החברה** - על מנת לבחון התקיימות הנסיבות הקבועות בסעיף 6(א) לחוק החברות ובפרט השאלה האם בעלי המניות לקחו סיכון בלתי סביר על בית המשפט לבחון את התשתית העובדתית שהונחה על ידי בעלי המניות. כמובן, שבהתאם להלכה הפסוקה את בחינת התשתית העובדתית יש לבצע בזהירות יתרה. אלא שבענייננו, הנתבע נמנע מהנחת תשתית עובדתית מינימאלית. וכך, התובעת טענה כי היה בהתנהלות הנתבע כדי להונות את נושי החברה ובכלל זאת אותה ותוך נטילת סיכונים בלתי סבירים. הנתבע מצידו נמנע מלצרף כל מסמך הנוגע לחברה ובכלל זאת מסמכי הייסוד שלה, פרטים אודות בעלי מניות קודמים, דו"חות חשבונאיים של החברה ועוד. בגדרי דיון ההוכחות התברר כי בידי הנתבע, כך לטענתו, מסמכים, לא מעטים, אשר יכלו לשפוך אור על הנסיבות שהובילו לקריסת החברה, מסמכים אשר יכול היה להיות בהם, איזושהי אינדיקציה לגבי טיבם של הסיכונים אותם נטלה החברה ומידת סבירותם; כך למשל וכאמור לעיל התברר כי בידי הנתבע 8 קלסרים שנאספו מרואה החשבון של הוצאות והכנסות החברה, הנתבע טען כי בידו הסכם חתום בינו לבן מר בן שושן – גם הוא לא הוצג. הנתבע טען כי השקיע בחברה כ- 500,000 ש"ח, סכום שאינו מבוטל, אך גם לכך אין אינדיקציה ולא הובאה כל הוכחה (ראו פרוטוקול הוכחות עמ' 14 ש' 27-28, עמ' 22-25); הנתבע טען כי הוצאה חשבונתית תמורת הסחורה שנמכרה אלא שהיא הועברה למע"מ ולמרות שיכול היה לבקשה – הדבר לא נעשה. הנתבע טען כי לחברה היה מחזור של 380,000 ש"ח ו-400,000 ש"ח בחודש, וכי למד זאת מדו"ח של רואה החשבון (פרוטוקול הוכחות עמ' 19 ש' 7-9) – למותר לציין כי הדו"ח לא הוצג כך גם לא הוצגו דו"חות אשר יסבירו לאן נעלמו מאות אלפי שקלים בפרק זמן קצר של חמישה חודשים. הנתבע אישר כי לחברה היה חשבון בנק אשר הייתה לו גישה אליו. מדוע תדפיסי חשבון של החברה לא הוצגו – זאת לא נדע.

יהיה זה נכון לומר כי הנתבע נמנע באופן מוחלט ומכוון כך נדמה ממסירת מידע כלשהו ביחס לחברה, שיאפשר את עריכת הבדיקה בידי בית המשפט.

במצב דברים זה, עת עסקינן בחברה אשר לשיטת בעל המניות שלה ומנהלה היה כסף רב בראשיתה וכשלה בהרף עין ללא כלום וכשכל המידע הרלוונטי מצוי במחסן דירתו אך לא מוצג – נוטה הכף

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 14244-08-13 עיריית תל-אביב נ' חננאל

באופן ברור לכיוון הרמת מסך (וראו ע"א 516/89 אחוזות והשקעות (חיפה) בע"מ נ' פלדמן, פ"ד מו(1) 529 (1992)). מסקנה זו מקבלת עיגון משמעותי נוסף בדברים הבאים -

II. **שוכנעתי כי הנתבע השתמש באישיותה המשפטית הנפרדת של החברה כדי להונות את נושיה;**

במהלך חקירתו הנגדית עלה כי בפועל ובניגוד לאופן בו נרשמה החברה הייתה בבעלותם של שניים – אותו נוכל, כלשיטת הנתבע, בן שושן ובבעלותו שלו. בין הנתבע למר בן שושן היה אף הסכם שותפות (ראו פרוטוקול הוכחות עמ' 15 ש' 1-4). אלא שלטענת הנתבע החברה נרשמה בפועל רק על שמו, מאחר שלבן שושן היו חובות כבדים וספקים לא הסכימו להתנהל מולו. וראו –

ש. למה לא אמרת שתקבל את ההמלצה שלך שתפתח עסק שאתה 50% והוא 50%?

ת. ביקשתי ממנו לעשות את זה. הוא אמר לי שהוא לא יכול לעשות את זה בהתחלה אמר לי מהסיבות השמורות עימי. אח"כ אמר לי שהוא חייב בבנק דיסקונט או פועלים, יש לו סעיף שהוא לא יכול להיות פעיל בחברה. הוא אמר לי שהוא חייב כ- 200 אלף ₪ ... כשהשקעתי כסף במסעדה לקחתי ממנו שיק של אשתו. השקעתי במסעדה 430,000 ₪: לקחתי שיק מאשתו, שיק ערבות על החצי שלו שהוא משקיע, שאני השקעתי שאמר שהוא יחזיר לי מהרווחים...

(פרוטוקול הוכחות עמ' 14 ש' 32-23; עמ' 15 ש' 1-4).

ש. למה בן שושן לא היה מיופה כוח?

ת. הוא לא יכול להיות מיופה כוח בחשבון הבנק. אתה בתור עו"ד אתה יודע שיש לו נקודה שחורה בבנק...

(פרוטוקול הוכחות עמ' 18 ש' 28-23).

ש. מה ההחלטות שלקחת בתור מנהל?

ת. [...] אולי לפעמים כשישראל היה אומר לי שאחתום ערבות אישית כי (הספקים – ט.ל.) לא רוצים לתת לישראל (בן שושן – ט.ל.) סחורה..."

(פרוטוקול הוכחות עמ' 17 ש' 1)

הנה, הנתבע בחר להיכנס לשותפות עסקית עם בן שושן אשר היה שקוע בחובות ואשר נמנע ממנו בפועל להחזיק בחברה. הנתבע שימש כעלה התאנה של בן שושן – מולו ספקים סרבו להתנהל. הנתבע ידע על נתונים אלו כבר בשלבים הראשוניים של הפעלת החברה אך בחר להסוותם מנושי החברה. עוד עלה מעדות הנתבע כי הוא חשש מניהול עסקים עם בן שושן ולכן ביקש להבטיח את סיכוניו האישיים באמצעות שיק ערבות מרעייתו ובנו של בן שושן על סך 180,000 ₪ (ראו פרוטוקול הוכחות עמ' 14 ש' 14).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 13-08-14244 עיריית תל-אביב נ' חננאל

27-32, עמ' 15 ש' 1-2; מאידך את סיכוני הנושים לא הבטיח הנתבע ואף יצר כלפיהם מצג שווא באשר לבעלות בחברה.

על עצמו הגן, את נושי החברה לעומת זאת – הפקיר.

וכך, כלפי חוץ ובכלל זאת כלפי נושי החברה הוצגה החברה כחברה בבעלות בלעדית של הנתבע (בסייג של 2 מניות שנרשמו ע"ש פבלו), כשבפועל הנתבע נתן כסות למי שנמנע ממנו להחזיק בחברות. יוער כי סופו של יום נותרו נושי החברה הרבים (ראו פרוטוקול הוכחות עמ' 15 ש' 14) ללא כלום. אותן ערבויות לכאורה שניתנו לחלק מהספקים שסירבו להתנהל מול בן שושן, התבררו שוות כקליפת השום שכן סופו של יום טען הנתבע שחתימתו על ערבויות אלו – זויפה (וראו למשל ת"ט 10940-05-11 **החברה המרכזית להפצת משקאות בע"מ נ' חננאל**).

גם באשר לזהות הגורם אשר ניהל בפועל את החברה הוצג כלפי הנושים מצג לא מדויק. הנתבע טען באדיקות בכתבי הטענות מטעמו כי לא היה מעורב כלל בניהול החברה, וביקש להציג עצמו כמשקיע פאסיבי אשר בא ליהנות סופו של יום מפירות החברה (וראו בבקשת הרשות להגן – סעיף 3,14 לבקשה; פרוטוקול הוכחות עמ' 15 ש' 15-24, 30; עמ' 16 ש' 1-2, 28-31), בפועל הסתבר כי הנתבע היה מעורב בניהולה של החברה, ובכלל זאת בהתנהלות הכספית, היה מודע בזמן אמת למה שהוא טען כהתנהלותו החריגה של בן שושן ולא עשה דבר כדי למנעה. וכך, בתצהיר שצורף לבקשת רשות להגן שהגיש הנתבע הודה הנתבע כי הוא מנהל החברה (ראו פס' 15 לתצהיר מיום 20.10.13). כך גם בדיון מיום 26.11.14 הציג עצמו כמנהל חברת לינקולן (פרוטוקול מיום 26.11.14 עמ' 5 ש' 22). כשנשאל על כך בדיון ההוכחות השיב בצורה מתחמקת "אני לא הייתי מנהל באופן רשמי אבל בא נגיד אולי הייתי הגדרתי את עצמי בתור מנהל שהייתי בא לנהל את הדברים בתוך המסעדה..." (פרוטוקול הוכחות עמ' 16 שורות 10-12 לפרוטוקול). כך גם בהליך הפירוק (54308-11-10) הגיש הנתבע הודעה עליה הוא חתום כמנהל החברה (ראו נ/1). לשאלת בית המשפט מה היה עושה בפועל השיב "הייתי בא פעם בשבוע, הייתי רואה כלומר: מבחינת העין מה הולך." (פרוטוקול הוכחות עמ' 16 ש' 1-2). לכך מתווספת העובדה שהנתבע חתם כערב על חוזה השכירות ביחס לנכס נשוא התובענה (ראו נספח 3 לתצהירי התובעת) כמו גם על ערבויות כספיות נוספות בקשר עם העסק. לנתבע אף הייתה גישה מלאה לחשבון הבנק של החברה (פרוטוקול הוכחות עמ' 19 ש' 2-5, 8).

יוצא מן האמור כי הנתבע סימא באופן מודע את עיני הנושים הן ביחס לבעלות בחברה והן ביחס למנהליה. הנתבע ביקש ליצור חיץ מלאכותי, באמצעות מסך החברות, בינו לבין החברה ותוך כך הונה את נושי החברה ומנע מהם את הבחירה האמיתית באשר לזהות הגורם עימו הם מתקשרים ומנהלים עסקים.

הנתבע העיד כי כבר בשלב מוקדם היה לו שותף נוסף אשר ביקש לעזוב את השותפות מאחר שהרגיש כי העסק חסר סיכוי וכי הובא לידיעתו שמר בן שושן משתמש בסמים (ראו פרוטוקול הוכחות עמ' 13 ש' 28-32; עמ' 14 ש' 16 ש' 11-14). למרות כל האמור לעיל הנתבע לא עשה דבר אלא בחר בסופו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 13-08-14244 עיריית תל-אביב נ' חננאל

של יום להסתתר מאחורי מסך החברות, לטעון שלא היה מעורב בעסקיה, הכול תוך נקיטת סיכונים בלתי סבירים שביטויים בעיקר במסירת החברה למי שנחשד בעינוי כבר לכתחילה כמי שאינו כשיר לנהלה.

III. יוער כי זולת ניסיונו של הנתבע להסתיר מעורבותו של בן שושן בחברה כלפי נושיה, הרי שייסודה של החברה אופיין ככלל בהתנהלות אשר יש בה, לכל הפחות, כדי לעורר תמיהה באשר לאותנטיות של ייסודה. כשתמיהה זו מתווספת לכלל האמור לעיל מתבססת הרמת המסך באופן מלא.

ויוסבר – מן העדויות עלה כי חברת לינקולן הוקמה לכתחילה כדי לעסוק בתחום הרכב (פרוטוקול הוכחות עמ' 14 ש' 9-10), כל זאת כשלנתבע יש והייתה באותה העת חברה פעילה בתחום הרכב (חברת דוד חננאל 2000 בע"מ (להלן: "חברת חננאל") הנמצאת בבעלותו (פרוטוקול הוכחות עמ' 22 ש' 19-20, 23-26). אציין כי חברת חננאל הייתה אותה העת בקשיים. הצורך בשתי חברות שונות בבעלותו העוסקות באותו תחום – נותר עלום. חברת חננאל אף נרשמה לכתחילה בעירייה כשוכרת של הנכס בו הייתה המסעדה, למחרת היום עודכן שם השוכרת ועתה נרשמה בעירייה חברת לינקולן (ראו והשוו נספח 3 לנספח 7 תצהירי התובעת). הצורך בשינוי יומיומי של שם השוכרת, כמו גם של תחום עסקה נותר גם הוא – עלום.

29. **בניסיונות אלו אני סבורה כי המקרה דנן נכנס לאותם מקרים חריגים ועונה על דרישות סעיף 6(א)(1) לחוק החברות.** הנתבע עשה שימוש באישיות המשפטית הנפרדת באופן הנוגד את תכלית החברה באופן שיש בו כדי להונות את נושיה ותוך יצירת סיכון בלתי סביר באשר ליכולת החברה לפרוע את חובותיה.

תורת האורגניזם

30. נוכח מסקנותיי לעיל מתייתר הצורך לדון באחריות הנתבע לחובות החברה כאורגן בה. אציין רק בקצרה כי עובדת היות הנתבע אורגן בחברה אינה מחסנת אותו מפני אחריות בנזיקין על פעולותיו כאורגן. [ראו בהקשר זה: ע"א 725/78 **בריטיש קנדיאן בילדרס בע"מ נ' אורן ואח'**, פ"ד לה(4) 253; ע"א 407/89 **צוק אור בע"מ נ' קאר סקוריטי בע"מ**, פ"ד מח(5) 661, 695]. סבורני כי התנהלותו האמורה של הנתבע עולה אף כדי התרשלות (אם לא למעלה מכך) בהתאם לפקודת הנזיקין [נוסח חדש]. כלל פעולותיו של הנתבע ובכלל זאת אופן רישומה הלכאורי של החברה, מתן כסות לשותפו בעל החובות, עצימת עיניו מאופן ניהולה של החברה אף לאחר שהובא לידיעתו כי מנהלה סרח - מהווים הפרה בוטה של חובת הזהירות ומקימים לנתבע חבות אישית, לכך כמובן מצטרפת העובדה שכל מסמך הקשור בחברה שיכול היה ללמד אודותיה לא הוצג חרף העובדה שהיה בידי הנתבע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 13-08-14244 עיריית תל-אביב נ' חננאל

לפני סיום

31. אני מוצאת לנכון להעיר כי הנתבע קיבל לאורך כל ההליך הזדמנויות חוזרות ונשנות להיות מיוצג על ידי ב"כ מטעמו ובשלבם מסוימים של ההליך אף עשה זאת. הנתבע קיבל אף הזדמנויות להציג מסמכיו ולזמן את עדיו, ובית המשפט גילה אורך רוח רב כלפי התנהלותו הדיונית הנפסדת. את כל ההזדמנויות בחר הנתבע שלא לנצל.

סיכום

32. מכל הטעמים המפורטים לעיל אני מקבלת את התביעה במלואה. כך שהנתבע יישא בסכום התביעה בסך 65,836.92 ש"ח כשהם נושאים הפרשי הצמדה וריבית בהתאם לחוק הרשויות המקומיות (ריבית והפרשי הצמדה על תשלומי חובה) תשי"מ – 1980 מיום 4.8.2013 ועד לתשלום בפועל.

33. הנתבע ישא בהוצאות התובעת בגין אגרת בית משפט, ובנוסף יישא בשכ"ט ב"כ בסך של 12,000 ש"ח.

ניתן היום, י"א תמוז תשע"ו, 17 יולי 2016, בהעדר הצדדים.

טל לוי-מיכאלי

טל לוי-מיכאלי, שופטת, סגנית נשיא